

Kapitola 4

O dve hodiny sme sa v Joshovom džípe štvrali do hôr. Trval na tom, že bude šoférovať, ale dostala som na starosti rádio. Podľa toho, ako sa zatváril, keď som pustila country, to bol dostatočný trest.

„Som rada, že si motorku vymenil za auto. V tomto snehu by to teraz bolo peklo.“

Do tváre sa mu vkradol slabý úsmev. „Ako vieš, že ju už nemám?“

„Motoriky sú nebezpečné.“

„Motoriky sú zábava.“ Prešiel do vedľajšieho pruhu a obehol Subaru s texaskou poznávacou značkou. Prehltla som námietku voči rýchlosti, akou to urobil. Husto snežilo, ale nezdalo sa, že by ho to nejako vyvádžalo z miery. Len čo sa vrátil do pravého pruhu, spomalil.

„Je to pravda?“ spýtala som sa a ukradomky naňho pozrela. „Tie nelegálne preteky na strednej?“

Svaly na sánke sa mu zaškľbali, napli. „Keď sme sa presťahovali z Arizony, prestal som robiť veľa vecí. To je výhoda sťa-

hovania. Môžeš začať odznova a to, čo si robila predtým, ťa už nedefinuje. Alebo by nemalo.“

Nič také som nepoznala. Sťahovali sme sa toľkokrát, že sa to nedalo spočítať ani na prstoch dvoch rúk. Na držiaku na prístrojovej doske mu zacinkal telefón, rýchlym pohľadom som na displeji zachytila meno ‚Heather‘. Jasný, na tom, že ho obletujú dievčatá, sa nič nezmenilo. Dobré vedieť.

„Si žiadaný.“

V kútiku úst mu zahral úškrn. „Iste. Tými, ktoré za to nestoja.“ Nepokúsil sa správu prečítať ani ma nepožiadala, aby som to urobila zaňho. Ignoroval ju.

Rozčúlene som si vzdychla. „Prečo to vlastne robíš?“

„Myslíš, prečo beriem pekné dievča v piatok večer von?“ Veľmi dobre vedel, čo mám na mysli.

„Trmácaš sa dve hodiny niekam len preto, aby si ma odviezol za mojím priateľom.“ Naozaj, keď to takto poviem, prečo to, dočerta, robíš?

„Lebo práve to potrebuješ.“ Oči nespustil z vozovky, takže si nemohol všimnúť, ako v ochromenom tichu skúmam jeho profil. Jeho ostro rezaná tvár mala skôr grécke než americké črty, ako som si pôvodne myslela, ale tie jeho ústae... Potriasla som hlavou, aby som odohnala myšlienky, ktoré by som nemala mať, zvlášť keď medzi nami blikala esemeska od Heather. „Prečo vlastne chodíš s Rileyom?“

Tá otázka ma vrátila do reality. Správne. Riley. „Lebo sme sa tak dohodli.“ Len čo som tú vetu vypustila z ústa, uvedomila som si, ako hlúpo to znie. „Tak som to nemyslela.“

„Ako teda?“

Obzrela som sa dozadu na cestu viditeľnú len v žiare zadných svetiel. Padajúci sneh zmäkčil krajinu okolo nás, zdalo sa,

akoby sme tam boli celkom sami. „Chcela som len povedať, že máme plán a držíme sa ho. Sme spolu už tri roky a do promócie zostávajú ešte dva. Riley chce ísť potom na právo, aby sa pripravil na politickú kariéru. Ešte predtým sa so mnou ožení.“

„Zdá sa, že ten plán je iba o ňom.“

Príval frustrácie mi stúpala do krku ako kyselina, zovrela som ruky do pästí. Kto je Josh Walker, aby spochybňoval náš plán? „Je aj o mne.“ Au, toto naozaj znelo obranne. „Chcem povedať, že to ja sa chcem vydať, lebo si neviem predstaviť, že budeme spolu ešte ďalšie roky bez toho, aby sme konečne mali se...“ Náhle som sa odmlčala. Na líkach ma štípal rumenec. V aute bola tma, takže nevidel, netušil, že som červená ako lak na jeho aute.

„Mali čo?“ spýtal sa.

Neodpovedala som.

Uprel na mňa pohľad a prekvapene zdvihol obočie. „Chceš povedať, že za tri roky ste ani raz nemali sex?“

„Dívaj sa na cestu!“ vyštekla som. Potlačil smiech a sústredil sa na šoférovanie. Začala som päste, uvoľnila, začala, uvoľnila. „Nemôžem uveriť, že som ti to povedala. Nič nehovor!“

„Takže si dievča, ktoré si to necháva až po svadbe?“ V jeho hlase nebola ani štipka posmechu. „To je v pohode, ja len že pre chlapy sú tri roky veľmi dlhý čas.“

Pokrútila som hlavou. Keď som zašla až sem, nebol dôvod nedokončiť myšlienku. „Riley chce počkať do svadby. Vraví, že je to kvôli mne. Veď vieš, dokonalý za každých okolností. Sľubuje, že to čakanie bude stáť za to, a tvrdí, že je to pre neho dôležité. Mne sa to nezdá, ale všetko bude *bezchybné*... ako sme plánovali. Je trochu staromódny.“

„Ty nechceš čakať?“

Tá otázka už bola cez čiaru, preto som len **prudko** pokrútila hlavou.

Krátko ma ošacoval pohľadom. „Riley je priam stelesnenie svätca.“

Nenávidela som ten dobrý pocit, ktorý sa ma zmocnil. Naozaj som túžila po komplimentoch na Rileyho adresu? Na dnešný večer som sa obliekla obzvlášť starostlivo. Koniec-koncov aj ja som mala plán. Už som nemienila čakať. Veď aký to má zmysel, keď človek nevie, čo prinesie zajtrašok?

V čiernych čižmách som mala zastrčené úzke džínsy a pod sivý svetrík s opaskom a hlbokým výstrihom som si obliekla čipkovaný živôtik. Gaštanové vlasy som si vyplala do strapatého drdola a na líčení som si dala špeciálne záležať. Mala som v pláne ohromiť ho.

Namiesto toho som ohromila Joshua. Videla som to na ňom, keď mi otváral dvere na aute. Pohľad na to, ako sa v jeho hnedých očiach rozohorela túžba, vo mne zažal plamienok skrytého ja, na ktoré som už celkom zabudla. Všimol si ma, túžil po mne, a ak si nedám pozor, ten malý plamienok ma spáli do základov.

Odkiaľala som si v nádeji, že sa mi podarí rozptýliť napätie a zmeniť tému. „Tak ako sa ti páči tréningovanie?“

„Za posledné dva roky je to pre mňa to najdôležitejšie. Tí chlapci sú fakt úžasní.“ Pery sa mu skrivili do podvedomého úsmevu.

Nejako mi to nesedelo. „Ako si mohol trénovať Gusa, keď si vlani odišiel na univerzitu?“ Boulder je odtiaľto vzdialený niekoľko hodín cesty.

„Som v poslednom ročníku v Springse, nie v Boulderi. Keď som prestúpil, na nejaký čas som prerušil školu.“